

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/86/2025
Identifikačné číslo spisu:	1213239753
Dátum vydania rozhodnutia:	18.06.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1213239753.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a členov senátu JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a JUDr. Jany Haluškovej v spore žalobcu Východoslovenský futbalový zväz Košice, Košice, Alejová 2, IČO: 17 074 029, zast. ČOLLÁK & PARTNERI advokátska kancelária s.r.o., Košice, Floriánska 19, proti žalovanému Bc. Y. J., nar. XX. XX. XXXX, M. Č.. XXX, Š., zastúpenému JUDr. Alexandrom Milkom, advokátom, Rožňava, Cyrila a Metoda 4, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, vedenom na bývalom Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 15C/308/2013, teraz na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B2-15C/308/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 18. júna 2024 sp. zn. 14Co/8/2023 v spojení s doplniacím rozsudkom z 26.novembra 2024 sp. zn. 14Co/8/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 15C/308/2013-201 zo dňa 12. 5. 2017 zamietol žalobu na zrušenie rozhodcovského rozsudku a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

1.1. Okresný súd právne posúdil danú vec podľa § 40 ods. 1 písm. a), d), § 21 ods. 1, § 41 zákona č. 244/2002 Z. z., o rozhodcovskom konaní v znení do 31. 12. 2014 (ďalej len „ZoRK“). Uviedol, že v danom prípade sa žalobca podanou žalobou domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku z dôvodu ust. § 40 ods. 1 písm. d) ZoRK, nakoľko práve tento dôvod zrušenia rozhodcovského rozsudku jasne a zrozumiteľne vymedzil v žalobe, a to nielen poukazom na príslušné zákonné ustanovenia, ale aj jeho doslovnú citáciu. Zo žaloby je teda zrejmé, že dôvodom, pre ktorý žalobca uplatnil na všeobecnom súde zrušenie rozhodcovského rozsudku, je nedostatok právomoci rozhodcovského súdu, pretože sa rozhodlo o veci, na ktorú sa rozhodcovská zmluva nevzťahovala. Zamietnutie žaloby odôvodnil tým, že žalobca, námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy v rozhodcovskom konaní neuplatnil pri prvom úkone vo veci samej a ani ju vôbec neuplatnil.

1.2. Okresný súd ďalej uviedol, že pokiaľ žalobca v priebehu konania uviedol, že zrušenia rozhodcovského rozsudku sa domáha podľa § 40 ods. 1 písm. a) ZoRK, tak tento dôvod po prvý krát uplatnil v podaní doručenom súdu na pojednávaní dňa 11. 4. 2014, teda po uplynutí zákonom stanovenej 30-dňovej lehoty, keď zákon kogentne stanovuje lehotu na podanie návrhu na preskúmanie rozhodcovského rozsudku, pričom predpokladom podania kvalifikovaného návrhu na preskúmanie rozhodcovského rozsudku, na základe ktorého by sa žalobca mohol domáhať zrušenia rozhodcovského rozsudku, je uvedenie dôvodu podľa § 40 ods. 1 ZoRK, a to v zákonom stanovenej lehote. Zmeškanie procesného úkonu účastníka v zákonom stanovenej lehote, v uvedenom prípade neuvedenie dôvodu zrušenia rozsudku v zákonnej lehote má za následok procesnú preklúziu práva.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 18. júna 2024 sp. zn. 14Co/8/2023 v spojení s doplniacim rozsudkom z 26. novembra 2024 sp. zn. 14Co/8/2023 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

2.1. V odôvodnení rozsudku uviedol, že súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že skutočnosť, že účastník rozhodcovského konania, v danej veci žalobca, námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy v rozhodcovskom konaní neuplatnil pri prvom úkone vo veci samej, preto tak zrušenie rozhodcovského rozsudku z dôvodu námietky nedostatku právomoci rozhodcovského súdu, v zmysle ustanovenia § 40 ods. 1 písm. d) ZoRK už úspešne uplatňovať na súde nemôže. Pokiaľ by účastník rozhodcovského konania námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neplatnosť alebo neexistenciu rozhodcovskej zmluvy pri prvom úkone na rozhodcovskom súde vo veci samej namietať, rozhodcovský súd by túto námietku účastníka rozhodcovského konania posúdil, účastník rozhodcovského konania by správnosť posúdenia jeho námietky nedostatku právomoci rozhodcovského súdu na súde uplatniť mohol. V danom prípade sa však o takýto prípad nejedná. Ak okresný súd z uvedených dôvodov žalobu zamietol, jeho rozhodnutie bolo správne a v súlade s uvedenými zákonnými ustanoveniami.

2.2. K dôvodu podľa § 40 ods. 1 písm. a) ZoRK, ktorým sa žalobca domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku odvolací súd uviedol, že dôvody uvádzané žalobcom (subjektívna, objektívna právomoc rozhodcovského súdu), sú pre posúdenie predmetnej právnej otázky irelevantné a jeho úvahy sú účelové a v podstate popierajúce právnu istotu danú rozhodcovským rozhodnutím. Ide o pozitívne vymedzenie objektívnej arbitrability, ku ktorej uviedol, že je kľúčový pojem rozhodcovského konania, nakoľko delimituje zmluvnú voľnosť strán podriaďiť riešenie sporov vo svojej veci rozhodcovskému konaniu. Rozhodcovské konanie o non-arbitrabilnej veci je neprípustné. Pozitívne vymedzená objektívna arbitrabilita je uvedená v ust. § 1 ods. 1 ZoRK. V ust. § 1 ods. 3 ZoRK sú taxatívne vymedzené spory, ktoré sú vylúčené z rozhodovania v rozhodcovskom konaní, t. j. sú objektívne non-arbitrabilné. V zmysle daného ustanovenia v rozhodcovskom konaní nemožno rozhodovať spory: a) o vzniku, zmene alebo zániku vlastníckeho práva a iných vecných práv k nehnuteľnostiam, b) o osobnom stave, c) súvisiace s núteným výkonom rozhodnutí, d) ktoré vzniknú v priebehu konkurzného a reštrukturalizačného konania. V prejednávanej veci o žiaden z vyššie uvedených dôvodov objektívnej non-arbitrability nejde. V rozhodcovskom konaní nebolo rozhodované o žiadnom z vyššie taxatívne vymedzených druhov sporov, ktoré nie je možné riešiť v rámci rozhodcovského konania, preto ak aj žalobca namietať dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. a) ZoRK, tak tento dôvod nebol v danom prípade taktiež vzhľadom na vyššie uvedené naplnený. V rozhodcovskom konaní nešlo o spor týkajúci sa vzniku, zmeny alebo zániku vlastníckeho práva a iných vecných práv k nehnuteľnostiam, osobného stavu, ani nesúvisel s núteným výkonom rozhodnutí, ako ani nevznikol v priebehu konkurzného a reštrukturalizačného konania, uzavrel odvolací súd.

2.3. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému priznal proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko mal vo veci plný úspech. Žalobcovi ako úspešnej strane v dovolacom konaní priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 %,

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie. Namietať, že napadnutým

rozhodnutím odvolacieho súdu bolo porušené jeho právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie. Dôvodil, že odvolací súd sa k otázke objektívnej non-arbitrability sporov disciplinárneho charakteru, ktorý tvorí základ predmetného, dovolateľom ako žalobcom v základnom nachádzajúcom konaní napadnutého rozhodcovského rozsudku, nevyjadril. Obmedzil sa iba na skúmanie skutočností, či žalobca namietol právomoc rozhodcovského súdu, pričom aj túto otázku vyhodnotil nesprávne, nakoľko z obsahu spisu vyplýva, že žalobca právomoc rozhodcovského súdu napadol aj v žalobe. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je tak arbitrárne a nepreskúmateľné, nedáva odpoveď na otázku, ktorá nebola ešte súdmi všeobecnej sústavy súdnictva riešená (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP), a to otázku objektívnej arbitrability rozhodcovského súdnictva rozhodovať o disciplinárnom trestaní. Argumentoval, že objektívna arbitrabilita pre rozhodcovské konanie v tejto veci chýbala na základe skutočností, že v prípade, ak národný športový zväz alebo jeho člen (Východoslovenský futbalový zväz ako územný predstaviteľ a člen SFZ ako národného športového zväzu) prejednáva disciplinárne previnenia jeho členov v zmysle vnútorných predpisov a udeľuje disciplinárne sankcie, napĺňa tento zväz charakteristiku orgánu verejnej správy. Ak je pri disciplinárnom trestaní orgán, ktorý vykonáva disciplinárne trestanie považovaný za orgán verejnej správy, potom nie je možné, aby výsledok disciplinárneho trestania bol arbitrabilný v zmysle ZoRK, to v zmysle jeho ustanovenia § 1. Predmetná vec nemala spôsobilosť byť predmetom rozhodcovského konania, nakoľko sa nejedná o majetkovú vec. Z obsahu spisového materiálu je zrejmé, že predmetom rozhodcovského konania, ktorého výsledok sa dovolateľ domáhal v konaniach pred všeobecnými súdmi zrušiť, bolo prejednanie rozhodcovskej žaloby napádajúcej disciplinárne konanie a jeho výsledky. Je zrejmé, že žaloba nemala smerovať na RSFZ, ale v tom čase na správny súd podľa z. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov, to v zmysle jeho V. časti. Uvedené závery o charaktere disciplinárneho trestania v športe a nutnosti prieskumu jeho výsledkov výlučne v správnom súdnictve boli potvrdené aj v judikatúre samotného Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (NS SR sp. zn. 4Asan/25/2018).

3.1. Dovolateľ navrhol, aby dovolací súd rozsudkom zmenil tak, že rozhodcovský rozsudok Rozhodcovského súdu Slovenského futbalového zväzu č. k. 17/11 RS zo dňa 13. 5. 2013 zrušuje, alternatívne, aby rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn. 14Co/8/2023-342 zo dňa 18. júna 2024 zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaný navrhol dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (ďalej len „dovolací súd“ resp. „najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je podané nedôvodne.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP

6. Dovolateľ odôvodnil prípustnosť dovolania aj poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b) CSP argumentujúc tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Nastolil otázku, či je daná objektívna arbitrabilita v zmysle § 1 zákona o rozhodcovskom konaní (v znení účinnom v rozhodnom čase), ak je predmetom rozhodcovského konania disciplinárne trestanie člena národného športového futbalového zväzu.

7. Zákon o rozhodcovskom konaní č. 244/2009 Z. z. prešiel viacerými legislatívnymi zmenami. V čase vydania rozhodcovského rozsudku, ktorý je predmetom sporu, vymedzoval predmet úpravy pozitívnym spôsobom (§ 1 ods. 1), teda určil, že predmetom konania sú majetkové spory, ktoré vzniknú alebo už vznikli nielen z tuzemských, ale aj medzinárodných záväzkových vzťahov. V odseku 3 negatívne vymedzil, ktoré spory nemôžu byť predmetom konania z dôvodu osobitného významu veci samej.

8. Prvým kritériom na posúdenie, či bolo možné spor prejednať v rámci rozhodcovského konania bolo, či ide o majetkový spor.

8.1. Majetok na účely súkromného, ale aj verejného práva možno vymedziť ako majetok osoby, ktoré tvoria hmotné veci, predmety duševného vlastníctva, záväzky a pohľadávky a iné peniazmi ocenené hodnoty. Ide o veľmi široko koncipované vymedzenie pojmu majetok, podľa ktorého tam patrí všetko, čo má majetkovú hodnotu, ktorú možno vyjadriť peniazmi. Do majetku nepatrí to, čo má napríklad iba hodnotu morálnu.

8.2. Čo je majetkový spor zákon o rozhodcovskom konaní výslovne nevymedzoval. Právna teória dospela k záveru, že ide vo všeobecnosti o všetky spory, ktoré sa svojím predmetom priamo odrážajú v majetkovej sfére strán a týkajú sa subjektívnych práv, s ktorými môžu účastníci disponovať. Majetkové právo podľa zákona o rozhodcovskom konaní bolo potrebné chápať široko, mohlo sa jednať o všetky spory, ktoré mali odraz v majetkovej sfére účastníkov právneho sporu, teda spory ktorých predmet bolo možné vyjadriť v majetkových hodnotách, pokiaľ ich bolo možné oceniť a vyčíslieť.

8.3. Takto vymedzená objektívna arbitrabilita vyvolávala niektoré nejasnosti, preto sa zákonodarca v rámci novely vykonanej zákonom č. 336/2014 Z. z. rozhodol definovať arbitrabilitu novým spôsobom prostredníctvom odkazu na hmotnoprávnu dohodu o urovnaní podľa § 585 OZ. Hlavným cieľom bolo rozšírenie arbitrability v tom zmysle, že spory zo všetkých právnych vzťahov, ktoré spadajú do zmluvnej voľnosti strán budú arbitrabilné. Uvedenou novelou došlo k upusteniu od kritéria majetkového charakteru.

9. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd uzatvára, že disciplinárne opatrenie, ktoré je uložené športovcovi za disciplinárne previnenie sa vždy prejaví v jeho majetkovej sfére, či už ide o priamu finančnú pokutu alebo iné opatrenie, napr. pozastavenie výkonu športovej činnosti alebo vylúčenie, ktoré predstavuje faktickú prekážku jeho účasti na organizovaných športových podujatiach. Účasť športovca na takýchto súťažiach tvorí podstatu jeho zárobkovej činnosti, pretože v nich, resp. v súvislosti s nimi dosahuje svoje príjmy.

10. Dovolať non-arbitrabilitu v danej veci argumentoval aj tým, že žalobca Východoslovenský futbalový zväz ako územný predstaviteľ a člen SFZ ako národného športového zväzu prejednávajúci disciplinárne previnenia jeho členov v zmysle vnútorných predpisov a udeľuje disciplinárne sankcie, napĺňa charakteristiku orgánu verejnej správy.

11. Druhým kritériom na posúdenie, či bolo možné spor prejednať v rámci rozhodcovského konania bolo, či rozhodnutie disciplinárneho orgánu športovej organizácie je rozhodnutím vydaným orgánom verejnej správy.

12. Táto otázka bola vyriešená v uznesení kompetenčného senátu NS SR a NSS SR zo dňa 20. 11. 2024 sp. zn. 18SKomp/7/2024, podľa ktorého rozhodnutie disciplinárneho orgánu športovej organizácie je rozhodnutím vydaným v rámci vnútornej autonómie tohto subjektu a nie v oblasti verejnej správy, na ktoré dôvody dovolací súd plne odkazuje. Týmto rozhodnutím je rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Asan/25/2018 prekonané.

13. So zreteľom na uvedené dovolací súd uzatvára, že dovolanie žalobcu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP bolo prípustné, avšak žalobca v ňom neopodstatnene vytýka, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP

14. Žalobca v dovolaní, posudzujúc ho podľa jeho obsahu (§ 124 ods. 1 CSP), namieta, že v konaní došlo nesprávnym procesným postupom súdu k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, spočívajúcej v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, pretože sa súdy v odôvodneniach svojich rozhodnutí nedostatočne vysporiadali so všetkými jej tvrdeniami a námietkami.

15. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Súdny oboch nižších inštancií v odôvodneniach svojich rozhodnutí podrobne popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, vysvetlili, ako ich skutkové tvrdenia a právne argumenty posúdili, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, a zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Z odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií vyplýva, prečo súdy považovali nárok žalobcu za neopodstatnený a prečo žalobu zamietli.

16. Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu netrpí vadou zmätočnosti, a preto dovolanie žalobcu ako nedôvodné zamietol podľa § 448 CSP.

17. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 453 ods. 1 CSP. Žalovaný mal v dovolacom konaní plný úspech, preto mu proti neúspešnému žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

18. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.